

Խաչիկ Դաշտենց

Ռանչպարների Կանչը

29

ՏՂՄՈՒՏ

Խոյից դեպի արևելք մի բարձր լեռ կա: Գաղթականությունը տեղավորված էր Մեյդավարի և Խոյ քաղաքի միջև, ձգվելով մինչև այդ լեռան ստորոտը:

Բլուրներից մեկը, որ իշխում էր դեպի հյուսիս տարածվող դաշտին, Վարդանաց անունն էր կրում: Նրա վրա կանգնած էր մի անպաճույճ մատուռ և կողքից դանդաղ հոսում էր Տղմուտ գետը: Մեր հեծելագորրը դաշտով գնաց և կարմիր մարգարտածաղիկների միջով դուրս եկավ այդ մատուռի տակ: Այդ այն նվիրական վայրն էր, որի վրա ես և Մշեցի Տիգրանը մոմեր էինք վառել տարիներ առաջ:

Մենք գտնվում ենք Շավարշյան դաշտում, գորքին դիմելով ասացի ես: Ահա քաջն Վարդանի գերեզմանը և ահա այն կարմիր ծաղիկները, որ ամեն գարնան բացվում են մեր հերոսների նահատակության վայրում, նրանց կարմիր արյունով ներկված: Իմացեք, իմ քաջեր, հայրենիքին դուք կարող եք օգտակար լինել հերոսաբար կռվելով Տղմուտի ափին, ինչպես որ կռվեցիք Մեյդավարում և Խոյի պարիսպների տակ:

Խոսքս վերջացրի թե չէ, Անդրանիկը իմ ճակատը համբուրեց և այդ համբույրը զինվորից–զինվոր փոխանցվեց խոր լռության մեջ:

Ապա խոսեց գորավարը:

Իմ առյուծ քաջեր, ասաց նա, չընկճվեք թշնամու գերակշիռ ուժերի առջև: Միշտ էլ մեր թշնամին շատ է եղել, իսկ մենք՝ քիչ: Մենք նպատակին ձգտում ենք ողբեկան ուժերի լարումով, իսկ մեր թշնամին՝ աճելով: Այդ թշնամին անչափելիորեն նենգ է և անհունորեն անգութ: Նա ձի չի նըստում ասպետական սխրանք կատարելու խանդով, այլ իր մարմինը փոխադրելու պահանջից: Մի վայրկյանում նա ավելի է ստրկանում, քան աստուծոցի հայր տարիների, դարերի ընթացքում: Նա կարճահուշ է, ուստի և ապերախտ: Այս կովում ձեզ հետ է Տարոնի առյուծ գորավար Մախլուտոն: Պատերազմներում տարած իմ հաղթանակների մեծ մասը ես պարտական եմ նրան: Ձեզ չետ են շեծելագորի հրամանատար Սարդիս Ճեպեճին և հին հայդուկ Գևոն: Ձեզ հետ են գումարտակի հրամանատար Բոնապարտը և Սեյդավարի հերոս հիսնապետ Թորգոմը: Ձեզ հետ են մեր անվեհեր հայրուրապեներ Սմբուլ Արշակը, Շահկա Արոն և հիսնապետ Ճիրոն: Ձեզ հետ է մեր բանակի աննման երգիչ Ալադին Միսակը: Ձեզ հետ են խնուսցի Փիլոսը և Պուճուր Աբրոն: Եվ վերջապես, ձեզ հետ է Ավարայրի հերոսների անընկճելի կամքը և նրանց անմահ ոգին: Գիտցեք, որ թշնամին շինված է նույն նյութից, ինչ–որ մենք, բայց կովում կհաղթի ավելի համարձակը, ավելի տոկունը և երկաթե կամք ունեցողը: Նա, որ երդվել է հաղթել, բայց ոչ երբեք խորհել պարտության մասին: Մենք հարկադրական նահանջներ արել ենք, բայց արդար կովի մեջ թշնամին դեռ երբեք չի տեսել մեր թիկունքը: Երաշխավորեք ինձ ձեր պատվի փառքով, որ այսուհետև էլ նրան չի հաջողվի մեր թիկունքը տեսնել: Եթե վստահ չեք ձեր ուժերին, ապա կաղաչեմ, բարձրացրեք ինձ ձեր սվինների վրա և տարեք ա՛յ այնտեղ, ուր հավիտենական քնով հանգչում է Ավարայրի հերոսը և կենդանի թաղկ ինձ նրա կողքին, քան ճակատը լքելով անարգեք մեր քաջարի նախնիների սրբատեղին:

Ոչ, փաշա, մեր գորամասում վախկոտներ չկան: Մենք պատրաստ ենք ձեզ հետ հաղթել կամ մեռնել Շավարշյան դաշտում, գոչեցին մարտիկները միաբերան:

Ուրեմն ձեր հայացքն ուղղեցեք դեպի այն բլուրը, որ մատնացույց արավ գորավար Մախլուտոն, և ծնկի գալով Մամիկոնյան մեծ նահատակի աճյունի առաջ, երգվեցեք, որ Ավարայրի այս երկրորդ ճակատամարտում պատերազմի

դաշտ լքողը առաջինը մենք չենք լինի:

Եվ Շապինանդը սուրը պատյանից հանելով իր նժույգի առաջ ծունկի իջավ: Նրա ետևից մենք իջանք և մեր ամբողջ գունդը՝ ձիերի սանձերից բռնած:

Թշնամին, որ Խոյի պարիսպներից դուրս հարվածի տակ էր առել գաղթականների առաջին շարքերը, խուճապահար փախուստի դիմեց: Սակայն զգաստացած՝ մերկացած սրերով գլուխը շուտ տվեց դեպի մեր կողմը:

Ու Տղմուտ գետի առաջ, Վարդանաց բլուրի և դաշտի մեջտեղ, սկսվեց ամենի սրամարտ: Հեծյալ ու հետևակ խառնվեցին իրար: Սրեր էին, որ ճայթում էին և կայծակների պես իրար բախվելով թնդացնում էին օդը, Կռիվը ծավալվեց Վարդանաց բլուրի կանուրջի շուրջ, որ իշխում էր դեպի Սալմաստ երկարող ճանապարհին:

Անսպասելի հայտնվելով կովի մեջ էր նետվել սասունցի հայդուկների գունդը՝ Փեթարա Մանուկի գլխավորությամբ: Հայդուկուհի Սոսեի կոչով կովի մեջ նետվեցին նաև գաղթական տղամարդիկ և զինվորի զգեստ հագած կանայք, ով ինչով կարող էր Մոսե Իմոն, Տավորիկցի Ֆադեն՝ բահը ձեռքին և թաղիքն ու կարպետը մեջքին կապած, բռնաշենցի Ծաղիկ Համբարձումը, Մորուքի եղբայր Օհանը, երկանք ու գերանդի շալակած գյուղացիները, դիով գրկած խութեցին, երկար թարթիչներով ասավածամոր պատկերը մինչև Ավարայրի դաշտը բերած ալաշկերտցին, Մարթան, Աղջնա Վահանի կինը, Լույան, Յադիգամը, ինքը Սոսե մայրիկը և բազում ուրիշներ:

Իմ գումարտակի և Փիլոսի ու Շավարշի ձիավորները կռիվը տեղափոխել էին հոչակավոր մատուռի շուրջը:

Գլուխդ ձախ թեքիր, Փիլոս: Հարյուրապետ Արո, առաջըդ անդունդ է, զգու՛յշ: Աֆերիմ, Ճիրո, ա՛խ, ինչպես է շանթում ձիու բաշը մտած: Այդպե՛ս, այդպե՛ս, այդպե՛ս: Երկրորդ հարվածդ շեղ գնաց, Մորուք: Օհա՛ն, աչքդ ծածկիր, վրբադ սուր է գալիս: Ժայռին հենվիր, Ախո, բազուկդ հոգնեց: Շտապիր, Չոլո, Փեթարա Իսրոն նեղ տեղ է ընկած: Իսկ Պետոն ու՛ր է, Ուժգնորե՛ն, ուժգնորե՛ն, ուժգնորե՛ն:

Այսպիսի խոսքերով Շապինանդը քաջալերում էր կովողներին, սուրը ձեռքին շանթելով և արծվի պես թռչելով ուղղափառ ահաբեկչության մի ժայռից մյուսը, մերթ Խոյի կիրճով գետափին Ի վեր վազելով, մերթ հայտնվելով ձախակողմյան բլուրի վրա, մերթ հարյուրապետներ ճեպեճի Սարգսի, Սմբուլ Արշակի և Բոնապարտի թիկունքին կանգնելով:

Եվ կովում էին գորք ու գորական՝ Ֆրանկ-Նորշենցին, և՛ հիսնապետ Ճիրոն, և՛ Ալադին Միսակը, և՛ Աղջնա Վահանը, և՛ Պուճուր Աբրոն:

Եվ Տեր Քաջի Ադամն էր կովում: Եվ Հաջի Գևոն էլ Հիսնապետ Թորգոնը: Եվ Կուրավա Շոնն:

Տղմուտը նորից ծածկվեց թշնամու դիակներով: Մեզնից էլ շատ երևելի քաշեր ընկան և այդ քաշերից մեկն էր հարյուրապետ Շահկա Արոն:

Տղմուտի թրամարտից շատերը խելագարվեցին: Սրերի շաչ ու շառաչից և մարդկային գոռում-գոչումից դողում էր երկինքն ու երկիր: Շատ զինվորներ այդ ժխորից ցնորված սկսեցին պատառոտել իրենց հանդերձանքը, գլխի մազերը փետել, ծիծաղել, հռհռալ և խելակորույս վազել ուղղափառով:

Ու հանկարծ երկու կողմերն էլ բռնեցին նահանջի ուղին. թշնամին դեպի հարավ, հայերը՝ դեպի Արաքս:

Անդրանիկը զգալով, որ հակառակորդը ձգտում է Ջուլֆայի կամուրջը գրավել և խափան էլ գորքի ու ժողովրդի անցումը Արաքսից, մի քանի հարյուրակ առած շտապեց Ջուլֆայի կամուրջը պաշտպանելու:

Ես միայնակ մնացի Խոյի մոտ իմ մի բուռ տարոնցի քաշերով: Իմ սուրը հոգնեց, փամփուշտը վերջացավ և ձիս խրվիվեց: Այդ ժամանակ մոտ վազեց իմ քաջարի հեծյալներից մեկը և տեսնելով, որ ես շրջապատման մեջ եմ, վայր թռավ թամբից և իր ձին առաջարկելով ինձ՝ ասաց.

Հեծիր իմ ձին և ազատիր քեզ: Եթե ես կորա, մի մարդ կկորի, իսկ եթե դու կորար՝ բանակը կկորի:

Նայեցի տեսնեմ՝ մշեցի ճիրոն էր, մեր խիզախ հիսնապետը:

Մերժեցի վերցնել:

Ճիրոն տասնոցը քաշելով սպառնալի դեմ տվեց կրծքիս.

Հեծիր և հասիր Անդրանիկին, այլապես ինքս կսպանեմ քեզ:

Իսկ դու՞:

Հոգ չէ, թե ես մնամ ու մեռնեմ, հեծիր իմ ձին և շտապիր գորավարի ետևից:

Ես հեծա ճիրոյի ձին:

Ռագմադաշտը արագ դատարկվում էր և ամայանում կրրվողներից: Ավարայրը ծածկված էր դիակներով, ծանր տնքացող վիրավորներով և վրնշացող ձիերով: Տեղ–տեղ հատուկենտ հերոսներ դեռ շարունակում էին կռվել:

Հագիվ էի մի քանի քայլաչափ հեռացել, երբ երեք զինված ասկյար պաշարեցին ինձ, կամենալով գերի վերցնել: Նըրանք այնքան մոտեցան, որ ձեռք գցեցին նժույգիս սանձին, ստիպելով գենքը հանձնել և վայր իջնել թամբից:

Ես ակնթարթում ձեռքիս տասնոցը թափով նետեցի ձիուս ոտքերի առաջ: Երեքն էլ, ինչպես ենթադրում էի, իրար հրելով վագեցին տիրանալու գենքին: Ես արագությամբ իմ թուրը քաշելով, երեքին էլ սրախողխող արի:

Բայց ի՞նչ եղավ ճիրոն: Մի սև աբավոր երիտասարդ կարմիր բլուրի մատուռի մոտ դիրք մտած մեն–մենակ կռվում էր թշնամու դեմ: Դիտակով նայեցի՝ ճիրոն էր: Որքան աչքս կտրեց, ես տեսա նրան սև աբան հագին այդ դիրքում հերոսաբար կռվելիս: Վերջին գնդակը նա ուղղեց իր ճակատին և ընկավ Վարդանի մատուռի տակ:

Վշտից փակեցի աչքերս, որ ետ դառնամ, բայց հանկարծ մի սրտակեղեք երգի ձայն դիպավ ականջիս: Ծանր վիրավորների մեջ Տղմուտի ափին ընկել էր նաև Ալադին Միսակը:

Երգողը նա էր:

Քիչ անց նրա երգը լռեց:

Այդպես երգելով էլ նա մեռավ: Տղմուտի ծանծաղներուն վերջացան Ալադին Միսակի երգերը, այն հրաշալի երգերը, որոնց շնչի տակ կաղապարվել էր իմ հայրուկային մանուկ հոգին, իմ սերնդի հոգին:

ՆԱՀԱՆՋ ԵՎ ՀԱՇՏՈՒԹՅՈՒՆ

Մեր մնացյալ ամբողջ գորքն ու գաղթականությունը հավաքվեց Ջուլֆայի գլխին: Այդտեղ դարձյալ կոիվներ եղան և տիֆ ընկավ գորքի ու ժողովրդի մեջ:

Ջուլֆայից եկանք Ադա: Ադայում փաշան ասաց,

Գնա Նախիջևանի սարը դիրք բռնիր: Նահանջ չտաս՝ ես հիմա կգամ: Փոքրիկ մի գորք առա ու գնացի իր ցույց աղած սարը: Նախիջևանի գլուխը դիրք բռնած սպասում եմ: Տեսնեմ մի քանի բեկեր Շահթախտի կողմից օսմանցու մեծ բանակ առած գալիս են ինձ վրա: Անդրանիկը ուշացավ: Տեսա, որ պաշարվում եմ, գորքը ետ քաշեցի դիմացի սարը:

Իմ գնալուց հետո փաշան դալիս է: Իմանալով, որ նահանջ եմ տվել, նեղանում է վրաս և մենակ կովելով օսմանցու դեմ, մութին հարկադրված գորքը ետ է քաշում:

Եկանք Աբրակունիս:

Ընդարձակ այգիներով շրջապատված գյուղ էր: Զինվորներին տեղավորեց այգիների մեջ, իսկ հրամանատարներին տարավ վանք:

Այդտեղ Շապինանդն ասաց. «Ես էս ու՞ր չուերն ընկած կերթամ: Ու՞մ մոտ կերթամ էսքան գորք ու ժողովուրդ ձիուս պոչին կապած: Անգլիացու՛ մոտ կերթամ»:

Ու էգ գիշեր Անդրանիկը վանքում նստած նամակ գրեց Բաքու Ստեփան Շահումյանին՝ Նախիջևանի գավառը հայտարարելով Սովետական Ռուսաստանի

անբաժան մասը և իր գորամասը դնելով Սովետների կառավարության տրամադրության տակ:

Աբրակունիսից եկանք Տիմա, որ Փարադաշտով գնանք Բեստ:

Ճանապարհին Անդրանիկի ձին կորավ:

Բարկացավ Հաջի Գևոյի վրա: Շատ ման եկավ, գտավ իր ձին և Փարադաշտից քշեց եկավ Բեստ: Բեստում բժիշկ Բոնապարտին ծեծեց, ինձ վրա գոռաց՝ թե ինչու նահանջ տրվիր:

Առավոտ եկանք տեսանք Շապինանդը չկար: Վերցրել էր մի քանի տասնյակ ուղտ ու ջորի ու բռնել Քաջարանի ճամփան: Ես էլ կազմեցի իմ գորագունդը և Կապուտջուղ լեռան ձյուն ու ծաղկի միջով իջա Քաջարան: Քաջարանում ես Անդրանիկին բարև տվի՝ բարևս չառավ: Նախիջևանի նահանջի պատճառով խռովել էր ինձ հետ: Ու Էդպես իրարից խռով քաջերի երկրից եկանք գնացինք Պղնձե քաղաք:

Էդ քաղաքի անունը Կապան էր:

Քաղաքը ձորի մեջ էր, Ողջի գետի ափին: Չորի ամենանեղ տեղը շինված էր Գավիթ Բեկի բերդը: Բայց ոչ Պղնձե քաղաքն էր աչքիս գալիս, ոչ էլ Գավիթ Բեկի բերդը: Իմ ամբողջ ստածունքը Անդրանիկի հետ հաշտվելն էր: Մտածում եմ, թե ում գտնեմ, որ մեզ հաշտեցնի: Որոշեցի Ճեպեճի Սարգսին դիմել կամ Հաջի Գևոյին: Պատրաստ էի նույնիսկ մի հասարակ ձիապանի դիմել, միայն թե գործը գլուխ գար: Վերջում կանգ առա Աղբյուր Սոսեի վրա:

Գաղթականների մեջ շրջեցի, բայց Սոսեին չգտա: Գնացի դեպի այն ժամանակավոր կացարանը, ուր գորավարն էր տեղավորված:

Գուռը չբացած ականջիս հասավ կանացի մի բարկացած ձայն. «Տո, Անդրանիկ... »:

Մտածում էի, թե ո՞վ կլինի այդ կինը, որ համարձակվում էր գորավարին անունով կոչել և խստորեն հանդիմանել նրբան: Գուռը կամաց բաց արի: Ներսում շատ

մարդ կար: Մի կերպ ներս մտա և աննկատ կանգնեցի: Ջորավարը կուշ էր եկել թախտի վրա, իսկ նրա առաջ կանգնած էր մի ջլապինդ, բարձրահասակ նիհար կին և անվախորեն դատափետում էր Անդրանիկին, որ միջոցներ ձեռք չի առնում սոված գաղթականությանը կերակրելու համար:

Սոսեն էր:

Ոչ մի մեծավորի առաջ Անդրանիկը գլուխ չէր խոնարհում: Բայց հենց որ Աղբյուր Սոսեն էր խոսում, թեկուզ և հրամայաբար, նա խեղճացած գլուխը կախում էր՝ ի հարգանք հայդուկապետ Սերոբի, որի գինվորն էր եղել ինքը:

Անհույս համարելով այլևս Սոսեի միջոցով Անդրանիկի հետ հաշտվելը, ես դուռը իմ ետևից ծածկելով, կամաց դուրս եկա:

Մի հայտնի մարդ կար Կապանի մեջ: Ղարաբաղցի էր, անունը՝ Սմբատ:

Սմբատ Բեկ էին ասում:

Այդ դարաբաղցին մի շքեղ տուն էր շինել անտառի մեջ՝ Գավիթ Բեկի բերդի մոտ: Լսելով, որ գորավար Անդրանիկը Պղնձե քաղաք է եկել, Սմբատ Բեկը եկավ և նրան իր ապարանքը հյուր տարավ: Ուզում էր ինձ էլ տանել, բայց Շապինանդն ասաց՝ կամ ես, կամ նա:

Անդրանիկը չէր սիրում հարուստներին, բայց նրանց հրավերքին գնում էր և հանդիմանում նրանց: Երբեմն էլ խրճիթներում ապրող թշվառ ժողովրդի վիճակը հիշելով, զայրույթից շուռ էր տալիս նրանց ճոխ սեղանները: Կարծում էի, թե այդպես կլինի նաև Սմբատ Բեկի հետ: Բայց տեսնեմ՝ հանգիստ ապրում է և բոլորովին էլ չի հիշում ինձ:

«Քսան տարի մենք ախպոր պես լինենք ու հիմա էսպես իրարից խոռ՞վ» ասացի ինքս ինձ ու իմ գորք ու գորականից գաղտնի ելա գնացի Սմբատ Բեկի մոտ:

Սմբատ Բեկը ինձ Սմբատ փաշա էր ասում: Նա իր ապարանքը տվել էր Անդրանիկին, իսկ ինքը տեղավորվել էր փայտաշեն տանը, ծառերի տակ:

Սմբատ Բեկ, ասացի, ես ու Անդրանիկ փաշան խոով ենք իրարից: Նախիջևանի կովին ես հարկադրական նահանջ տվի ու հիմա ամաչում եմ նրա աչքին երևալ: Երեկ Քաջարանում ես նրան բարև տվի՝ բարևս չառավ: Հաջողացրու, որ հաշտվենք:

Սմբատ Բեկը առավոտ վաղ ելավ. գնաց Անդրանիկի մոտ: Պատավ մայր ուներ նրան էլ իր հետ տարավ:

Փաշան սուրը կապած գնում–գալիս էր սրահի մեջ: Դուռը ծեծեց.

Մտե՛ք, ասաց փաշան:

Սմբատ Բեկն ու իր մայրը ներս մտան:

Հա, ասաց փաշան, գոյ եկել ես, իսկ իմ քրոջն ինչու ես բերել:

Մայրն ասաց.

Փաշա, ես եկել եմ խնդրելու, որ թույլ տաս Սմբատ փաշան գա քեզ մոտ:

Քո ասածը կատարված է, դու ազատ ես, գնա, ասաց Շապինանդը :

Սմբատ Բեկի մայրը դուրս գնաց:

Մնացին Սմբատ Բեկն ու Անդրանիկ փաշան:

Գնամ բերե՞մ:

Գնա՛, ասաց փաշան:

Սմբատ Բեկն եկավ ինձ տարավ Անդրանիկ փաշայի մոտ: Հեծա ճիրոյի ձին ու գնացի:

Քսան քայլի վրա ձիուց իջա և մոտենալով համբուրեցի փաշի ձեռքը: Նա էլ իմ ճակատն համբուրեց:

Գու Նախիջևանի կովին ինչու՞ նահանջ տվիր: Չէ՞ որ ես քեզ հրամայեցի նահանջ չտաս:

Փաշա, ասացի, քո մարմինը պողպատից է, իսկ ինր՝ մսից, ինչպե՞ս դիմանայի:

Հաշտվեցինք, մնաս բարով ասինք Սմբատ Բեկին ու Պրդնձե քաղաքից ճամփա ելանք դեպի Գորիս:

Կապան–Գորիս խճուղին փակ էր, ուստի գնացինք Առաջածոր–Տաթև դժվարին ճանապարհով: Կեռմաններով բարձրացանք լեռան գագաթ: Իջանք մի ուրիշ ձոր ու նորից բարձրացանք: Նորից իջանք: Նորից վերելք: Վերին Խոտանա դյուզը մնաց մեր թիկունքում: Ջորքի ետևից հազարավոր գաղթականներ են շարժվում, բոլորն էլ հոգնած, փոշոտված, անոթի, սևացած: Շատ ձիեր մնացին ու բեռներ թափվեցին ճանապարհին:

Վերջապես մութով հասանք Տաթև:

Վանքը նստած էր վիթխարի ժայռերի կատարին: Առաջը Որոտանի կիրճն էր, իսկ ետևը ձյունապատ լեռներ: Վանքի բակում մի ճոճվող քարասյուն կար գլխին խաչքանդակ: Շապինանդը ձեռքով հրեց այն: Սյունը խորհրդավոր շարժվեց: Վերջին փորձողը Թորգոմը եղավ՝ դարձյալ ճոճվեց:

Մենք նման ենք այս քարե սյունին: Թեթև հպումից շարժվում ենք խորհրդավոր, բայց կանգուն ենք բոլոր փոթորիկների ու դարերի մեջ, ասաց Անդրանիկը և կարգադրեց վաշտապետներին գորքին դադարի հրաման տալ: Գիշերը Տաթև մնացինք:

Հետևյալ օրը օգոստոսի 3–ին, ելանք ճամփա: Մեր առաջ անտակ ձոր է, սրունքին՝ Տաթևի մեծ անապատը, իսկ տակը՝ Սատանի կամուրջը:

Մեկիկ–մեկիկ իջնում ենք ձորի կողերով: Ձիավոր մի կին մեր աջակողմյան ժայռ ու մատուռի միջով վերևից շարժվում է դեպի մենաստան–անապատը: Սոսե մայրիկն է իր գինվոր Ղարիբի հետ: Ետևից մի խումբ գաղթականներ են գնում: Նրանց մեջ է բռնաշենցի Ծաղիկ Համբարձումը, տավորիկցի Ֆադեն իր թաղիքն ու բահը շալակին, և դիոլ գրկած շինականը, և մի չարքաշ բարձկան, որի տերը

սպանվել էր Սեյդավարի կովում: Բարձկանը բնագործն գալիս էր գաղթականների հետ: Բեռը թեթև էր այլևս: Սելիմի լեռնանցքում ընկել էր ճրագվառոցը, ընկել էր ուրագը, հավի թառը չկար: Մի փայտե շերեփ, դռան սողնակ և հարսանեկան բարձ թափվել էին դեպի Տաթև վերելքի ժամանակ: Տալվորիկցի Ֆադեն մի քանդված առու էր շտկում դեպի մենաստան տանող ճանապարհին, երբ մի ծանր բան իր ոտքերին գարկվելով գլորվեց անդունդ: Աստվածամոր նրկարն էր երկար թարթիչներով: Հետո մի արծաթե բուրվառ ընկավ:

Բան չկա, գաղթի ճամփա է, դրախտի ճամփա չէ, ամեն բան կպատահի, հուսա դրեց Ծաղիկ Համբարձումը, առանց ընթացքը դադարեցնելու:

Կիրճի հատակին, Որոտանի մի ափից մյուսը, մի հսկա քարաժայռ էր ձգված: Սատանի կանուրջն էր: Անցանք վրայով և բռնեցինք դիմացի գառիթափը: Մեր աջ թևի վրա Հալի ձորն էր, գլխին՝ անդունդ: Չորքի մի մասը հասել էր Շինուհայր գյուղի «Յոթ աղբյուր» սարը, մյուս ծայրը չոքած էր Որոտնա գետին, իսկ գաղթականների բազմության վերջին շարանը դեռ գալարվում էր վանքի ճոճվող սյունի շուրջ:

Այնտեղ է նաև Մոսե Իմոն: Տաթևի քարափին կանգնած նայում է ձորն ի վար տեսնելու, թե մինչև ուր գլորվեց աստվածամայրը երկար թարթիչներով, կամ ուր հասավ Մոսե մայրիկի ձին:

Հաշտվել ենք ես ու Շապինանդը, գնում ենք կողք–կողքի: Մեր ետևից գաղթականությունն է գալիս, դրոշակի ետևից գորքը, գորքի ետևից՝ գումակը և հետնապահ զինվորներ:

Հոգնած է մեր գորքը: Քչերը կոշիկ ունեն: Շատերը ծակ տրեխներով են, առանց գուլպաների: Սպաներից մի քանիսը նույնպես տրեխ են հագել: Իսկ գլխարկները բազմաձև են, տարբեր: Մեկ–երկու զինվոր գենքի հետ ջութակ և սրինգ են կրում: Չենք, ջութակ և սրինգ կողք–կողքի. իսկապես, որքա՛ն տարօրինակ գորաբանակ է: Արևմտյան Հայաստանի հեռավոր լեռներից այդ գորքը հասել է մինչև Որոտանի կիրճը: Կիրճով Որոտանն է հոսում, իսկ լեռների վրայով՝ ինքը: Մեկը ոռոգում է հայոց հողը, իսկ մյուսը՝ հայության ոգին:

Բագում կռիվներից ու դժվարին երթից խոցոտված, պատառոտված, մաշված է նաև գորսամասի դրոշակը: Շինուհայրը մնաց Որոտանի կիրճում, իսկ ձախ թևի վրա՝ երեք մեծ բլուրներ: Գնալով եռաբլուրները հեռացան, թիկունքում մնաց նրանց կանաչ հարթությունը և հանկարծ մեր առաջ, խոր ձորի մեջ, երևաց մի սպիտակ քաղաք:

ՔԱՐԵ ՄՍՈՒՐ

Գորիսը ցնծությամբ դիմավորեց Անդրանիկին:

Չորքը տեղավորվեց մոտակա Վերիշեն, Տեղ և Խնձորեսկ գյուղերում, իսկ գաղթականությունը՝ քաղաքի այգիներում, տներում և գետափի կենդանակերպ քարաբուրգերի շուրջ, ժայռափոր այրերի մեջ:

Բայց Գորիսի շրջանը ցորենից սակավ էր: Միսիանում զով էր և ցորենն ու խոտը առատ: Ելանք Գորիսից և շարժվեցինք դեպի Անգեղակոթ:

Չորքի համար մի փոքրիկ հոտ է կազմված: Ուր գնում ենք, այդ հոտը արածելով գալիս է մեր ետևից: Հոտի մեջ է նաև անհայտ գաղթականի բարձկանը:

Հագիվ էր Անդրանիկը Անգեղակոթ մտել, երբ մի գյուղացի վրդովված ցցվեց նրա առաջ.

Փաշա, գանգատ ունեն: Մի աչքդ գցիր իմ տանիքին: Էս գյուղում հազար տանիք կա, ես ո՞ր տանիքին նայեմ, ասաց գորավարը:

Էն, որ նոր քաղած առվույտ կա վրան և մի զինվոր առվույտս քանդելով թափում է ցած: Ի՞նչ իրավունքով:

Անդրանիկը դուրբինը դրեց աչքին: Նայեց տեսավ Ախոն էր: Եղանը ձեռքին բարձր կանգնած քանդում էր գյուղացու կանաչ դեզը:

Քանդում ու թափում էր ցած: Ամեն հարվածին եղանի պոչը ցնցվելով դիպչում էր ժամատան գանգակին՝ մի թեթև ծլնզոց արձակելով:

Մառը քրտինք եկավ վրան: Նա երբեք Ախոյին այդպես չէր տեսել: Մի՞թե Ախոն է: Նորից նայեց: Չէ՛, Ախոն էր: Մինչև այդ դեռ ոչ մի գինվոր չէր արատավորել իր գորքի պատիվը այդքան գրգռիչ արարքով:

Մեյդավարի կովից հետո Ախոն սասունցոց պոլկից անջատվելով հետնապահ էր դարձել մեր գորսամասին և գումակի ետևից էր գալիս: Գաղթականների հետ հնձում էր սիսիանցոց կղծած արտերը, օգնում բերքահավաքի աշխատանքներին: Իսկ այսօր ի՞նչ է պատահել այդ տարօրինակ գինվորին:

Անդրանիկը եկավ կանգնեց անգեղակոթցու տան առաջ: Ախոյի աչքը դիպավ գորավարի աչքին:

Մեր ձիերի համար է, փաշա:

Ո՞ր ձիերի:

Սասունցոց պոլկի: Սասունցուն ներքև կանչեց,

էս գյուղացին գանգատ ունի քո դեմ ու իր գանգատն արդար է, խոսեց փաշան ու մի շառաշուն ապտակ տվեց Ախոյին:

Ախոյի կարճ, մոխրագույն փափախը գլորվեց վար:

Փաշա, պատիվդ քեզ պահիր, գոռաց Ախոն ու ձեռ՛քը մաուզերին գցեց:

Շապինգարահիսարցիները սրերը քաշեցին: Փեթարա Մանուկն ասաց. «Էդ ի՞նչ խոսք է, Ախո», ու սասունցուն հրելով նետեց մի կողմ:

Քո մարդը ճանաչիր, գոչեց Ախոն վեր կենալով և փափախը ծածկելով վագրի կատաղությանը նետվեց դեպի գորավարը:

Մանուկը թևը բռնեց:

Դեռ քո ծոռությունը չե՞ս թողել, ասաց Անդրանիկը: Կամ մոռացել ես, թե մեր այսքան տարիների պայքարն ու տանջանքը ինչի համար է:

Ախտն լռեց:

Սասունցին հավաքեց թափած առվույտը, իր ձեռքով դիզեց անգեղակոթցու տանիքին ու ցած իջավ: Տեսավ գորավարը նստել է գյուղացու շենքին և հազիվ լսելի ձայնով ինչ–որ տխուր եղանակ է շվացնում:

Պրծա՞ր, Ախտ:

Պրծա, փաշա:

Դե, հիմա երթանք:

Գյուղի ծայրին մի ծերունի հաց էր կալսում: Ծերունուն իջեցրեց, ինքը թռավ կամին: Չորրորդ պտույտի վրա թիկնապահները կանգնեցրին մի գաղթական զինվորի: Լեռնցի էր, բեղերը թանձր ու ոլորուն:

Անթուան փաշան ու՞ր է:

Կամ է քշում:

Ինձ փաշի մոտ տարեք:

Փաշա, մագոտ արայով մի զինվոր է ուզում քեզ տեսնել, գեկուցեց հիսնապետ Թորգոմը:

Սասունցի Օհանն է, թողեք, թող քուս գա: Չորավարը իջավ կամից: Օհանը նրա առաջը կտրեց:

Տխուր ես, Օհան, ի՞նչ կա:

Փաշա, իմ ախպեր Մորուքը ծանր հիվանդ է: Մի ոչխար տուր տանեն Մորուքի համար:

Անդրանիկը Սասունում երեք տարի ապրել էր Օհանի տանը: Հիշեց Մուրոյի տան աղ ու հացը և հովիվներից մեկին կանչելով՝ կարգադրեց գորամասի խաշներից մի ոչխար տալ Օհանին:

Ոչ թե՛ ձեր ընտրությամբ, այլ այս սասունցին ո՛ր ոչխարի վրա ձեռքը դրեց այն էլ կտաք:

Օհանն առավ ոչխարն ու գնաց:

Շուտով Մորուք Կարոն ոտքի ելավ և գորքը Անգեղակոթից շարժվեց դեպի Բոնակոթ: Այստեղ մերկ գինվորներին հագուստ տրվեց:

Բոնակոթից անցանք Որոտնավանք:

Գեղեցիկ է Շաքիի շրվեժը:

Անդրանիկը թիկնեց մի ժայռի և փափախը ձախ ոտքին կոտրած՝ ընկավ մտքերի մեջ: Բոլորս կախարդված էինք հըրաշք տեսարանով: Ի՛նչ ամեհի գեղեցկություն է: Ինչպիսի՛ միասնական որոտալի ընթացք: Նրա թնդյունը ինձ հիշեցրեց Գուռգուտան, որի գոռոցը Խոզմո սարի տակից մինչև Սասուն էր հասնում:

Ա՛, եթե մեր ժողովուրդը այդպիսի միասնական թափ ունենար:

Հետևյալ օրը մենք մտանք Որոտնագյուղ և սեպտեմբերի 10–ին վերադարձանք Գորիս: Այդտեղ էր հասել նաև սասունցիների գունդը:

Գորիսում նստեցինք երկար:

Անդրանիկը կանչեց տեղի ազգային խորհրդի մարդկանց և կարգադրեց զորամասի քառանիվ սայլերը նորոգել:

Ե՞րբ պատրաստ կլինի, հարցրեց:

Մի շաբաթից, պատասխանեցին խորհրդի անդամները:

Ձեզ երկու շաբաթ ժամանակ:

Անցավ երկու շաբաթ, բայց սայլերը չնորոգվեցին:

Չայրացավ Անդրանիկը և զգաց, որ ազգային խորհուրդը իր դեմ հակառակ ընթացք է բռնել:

Եղանակը աշուն էր և արդեն ցուրտ էր իջնում ձորերը: Անդրանիկը կանչեց ինձ՝ ասաց.

Ստիպված ենք էս ձմեռը Գորիսում մնալ: Քո կարծիքըն ի՞նչ է:

Մա քարե մսուր է, ասացի: Էս մսուրը մեզ չի կարող պահել: Ձմռանը դժվար կլինի գորքի և ձիերի համար: Մարդիկ չեն ուզում նույնիսկ քո սայլերը նորոգեն:

Նա հա ասելով, ես՝ չէ, ելանք նորից եկանք Անգեղակոթ:

Անգեղակոթում պատակտում ընկավ մեր մեղ: Մարդիս Ճեպեճին և երրորդ գումարտակի հրամանատար Բոնապարտը իրենց երկու հարյուր ձիավորներին առած Պղնձե քաղաքի վրայով ինքնագլուխ մեկնեցին Մեղրի, որ Պարսկաստան անցնեն: Փեթարա Մանուկը սասունցիների գունդը քաշեց դեպի Դարալագյազ: Այդ գնդի հետ գնացին Մորուք Կարոն, Տեր Քաջի Աղամը, Չոլոն, Իսրոն Փեթարա և Արծիվ Պետոն:

Ախոն նույնպես մեկնեց:

Գաղթականներն էլ տրոհվեցին: Նրանց մի մասը տեղա՛վորվեց Միսիանի գյուղերում, ուր հացը թեև ցամաք, սակայն առատ էր, իսկ մի զգալի մասը սասունցիների գնդի հետ մեկնեց Վայոց ձոր:

Անդրանիկը դարձավ ինձ:

Ի՞նչ ես շվար կանգնել: Քո միտքը նույնպես ինձնից բաժանվելն էր:

Բայց մենք Պղնձե քաղաքում հաշտվեցինք:

Հաշտվողներն էլ կարող են բաժանվել: Ձեր նպատակն է հեռանալ Չանգեզուրի սահմաններից և գորամասը ցրել: Շաքիի ջրվեժը, որ մենք տեսանք, համարիր, որ չենք տեսել: Ափսո՛ս Հայկ Նահապետի ազգին:

Մեր գործը ճեղքվեց:

Մշեցի և խնուսցի գինվորները, ինչպես նաև գորամասի հարյուրապետների մեծ մասը մնացին ինձ հետ, իսկ Անդրանիկի հետ մնաց միայն առանձին հարվածող գորամասի մնացյալ ամբողջ գործը՝ թվով հազար երեք հարյուր գինվոր, գլխավորապես Շապինգարահիսարի, Կաբինի, Խարբերդի, Խուտորջուրի և Կամախի հեծյալն ու հետևակը:

Շապինանդը իր գորամասով մնաց Ջանգեզուր, իսկ ես իմ ձիավոր վաշտերն առած եկա Վայոց ձոր և Սելիմի լեռնանցքով քարձրացա դեպի Սևանի արևելյան ափերը: